

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **ALTJIN JM GROUP s. r. o.**
sídlem Pionýrů 839, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupený advokátem JUDr. Michaellem Bartončíkem
sídlem Koliště 55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Michaela Bartončíka, advokáta se sídlem Koliště 55, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále též jen „správce daně“) ze dne 20. 1. 2017, a to
 - č. j. 122326/17/3207-51522-803047 na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2012 ve výši 98 860 Kč a penále ve výši 19 772 Kč,
 - č. j. 122358/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období duben 2012 ve výši 275 600 Kč a penále ve výši 55 120 Kč,
 - č. j. 122369/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období květen 2012 ve výši 94 400 Kč a penále ve výši 18 800 Kč,
 - č. j. 122383/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období červen 2012 ve výši 348 400 Kč a penále ve výši 69 680 Kč,
 - č. j. 122398/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období červenec 2012 ve výši 252 660 Kč a penále ve výši 50 532 Kč.
2. Daň byla doměřena z důvodu neuznání odpočtů na DPH ve vztahu k plněním poskytnutým žalobci jeho dodavateli – společnostmi TERSO TECHNOLOGIES s. r. o. „v likvidaci“ (dále jen „Terso“) a Stavotel Technologies s. r. o. (dále jen „Stavotel“) – při opravách, demontážích, montážích a repasích linky na výrobu instantních nudlí a polévek.
3. Žalobce v podané žalobě namítal, že na něj žalovaný nesprávně přenesl důkazní břemeno ve vztahu k realizaci prací uvedených na daňových dokladech (fakturách) (bod V.3 žaloby), dále žalovaný nedůvodně zpochybňoval fakticitu realizovaného plnění (bod V.4 žaloby), důvody jeho pochybností o dodavatelských společnostech byly nedostatečné (bod V.5 žaloby) a došlo k pochybením při dílčích zjištěních ohledně skutkového stavu (bod V.6 žaloby).
4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 4. 2018 shrnul dosavadní průběh řízení a reagoval na vznesení žalobní body. Závěrem uvedl, že dle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

5. Krajský soud rozsudkem č. j. 25 Af 11/2018-50 ze dne 15. 1. 2019 napadené rozhodnutí zrušil. Žalovanému vytkl, že neobjasnil, jaká pochybnost mu plynula ze skutečnosti, že přílohy k jednotlivým fakturám byly předloženy jen v kopiích, a že pokud pokládal za nutné předložení originálů, měl k tomu žalobce vyzvat. Dále uvedl, že pro věc samu nemá význam, že Š. M. neměl k dodavatelským společnostem oficiální vztah (jednatel, společník, zaměstnanec), jestliže jednal jménem obou dodavatelských společností s vědomím jejich jednatelů, kteří toto ve svých svědeckých výpovědích jednoznačně potvrdili, a jestliže bylo uvedeným společností plněno na základě jednání Š. M., kdy správce daně nijak nezpochybňuje, že oběma dodavatelským společnostem bylo ze strany žalobce plněno bezhotovostně platbami na jejich účty dle vystavených faktur. Protože dle názoru Krajského soudu bylo další důkazy třeba hodnotit 1) ve vzájemné souvislosti s výše uvedeným důkazem přílohami faktur a 2) v souladu s názorem soudu o nerozhodnosti formálního postavení Š. M., považoval za předčasné zabývat se dalšími žalobními výtkami k jednotlivým hodnocením dalších provedených důkazů a k vysloveným pochybnostem, neboť v novém komplexu zjištěných rozhodných skutečností by mohly být vyhodnoceny jinak, případně se ukázat jako nadbytečné.
6. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 Afs 45/2019-43 ze dne 12. 11. 2020 rozsudek Krajského soudu zrušil.
7. Pokud se týče skutečnosti, že přílohy k daňovým dokladům byly předloženy v kopii, pak dle Nejvyššího správního soudu z napadeného rozhodnutí neplyne, že by tato skutečnost měla na projednávanou věc jakýkoliv vliv. Žalovaný pečlivě přezkoumal celé daňové řízení a jednotlivé poznatky z něj plynoucí, přičemž poukázal na celou řadu nesrovnalostí, které ve svém celku vedly správce daně k pochybnostem, které se nepodařilo žalobkyni vyvrátit. Ačkoliv by se po přečtení této jediné věty mohlo zdát, že slovní spojení „pouze v kopiích“ žalovaný bere v potaz pro posouzení věci, takový výklad není možné přijmout s ohledem na celkový kontext rozhodnutí. Krajský soud tuto větu hodnotil izolovaně. Věc neovlivnilo ani případné předložení originálů daných dokladů, neboť pro věc bylo nerozhodné, zda byly předloženy kopie či originály. Dokumenty totiž dle žalovaného neobstály samy o sobě jako takové, neboť neprokázaly, že fakturované práce skutečně provedly deklarované společnosti.
8. Pokud se týče postavení Š. M., Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jak správní orgán prvního stupně, tak stěžovatel podrobně popsali a odůvodnili své pochybnosti ohledně jeho postavení a jeho faktického zapojení jako osoby podílející se na provedení a zajištění prací. Jak je shrnuto výše, jednatelé společností, které se měly na provedení prací podílet, odkázali na osobu pana M., který měl fakticky vše řídit a zařizovat, aniž by sami byli schopni poskytnout relevantní podrobné informace týkající se prováděných prací. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že všechny podrobnosti týkající se osoby pana M. byly v napadeném rozhodnutí pečlivě popsány a znovu poukazuje na předchozí odstavce tohoto rozsudku, kde je shrnuta komplexní úvaha žalovaného (resp. správního orgánu prvního stupně) týkající se osoby pana M., který měl hrát v projednávané věci klíčovou roli; krajský soud však žádným způsobem tyto úvahy nevzal v potaz, pokud pouze na základě jediného odstavce (resp. jediné věty) posoudil úvahu stěžovatele jako nedostatečnou. Naopak zcela nedostatečná je v tomto ohledu úvaha krajského soudu. Ani zde krajský soud neposoudil celkový kontext napadeného rozhodnutí a postavení pana M. v dané věci s ohledem na všechna relevantní fakta. I na*

tomto místě proto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že není možné vytrhávat jedinou větu z kontextu celého odůvodnění, jak to nesprávně krajský soud udělal.“

9. Žalobce podáním ze dne 22. 12. 2020 odkázal na obsah svého vyjádření ke kasační stížnosti.
10. Krajský soud následně v souladu s § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel dle § 75 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl opětovně k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující. Správce daně zahájil u žalobce dne 10. 2. 2015 daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden – červenec 2012. Předmětem prověřování byl žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od společností Terso (za zdaňovací období leden 2012 ve výši 98 860 Kč) a Stavotel (za zdaňovací období duben – červenec 2012 v celkové výši 971 060 Kč). Dne 17. 6. 2015 vydal správce daně výzvu dle § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) č. j. 2136548/15/3207-61562-804739, již vyzval žalobce, aby prokázal, že nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od společností Terso a Stavotel byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), neboť předložené daňové doklady neobsahovaly bližší specifikaci výrobní linky a jednotlivých prací souvisejících s její opravou. Správce daně v této výzvě vyjádřil konkrétní pochybnosti ohledně žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně a vyzval jej, aby předložil rozpis prací s upřesněním místa, kde byly práce provedeny, blíže specifikoval výrobní linku, doložil úhrady faktur, uvedl jméno osoby, která zastupovala při jednáních obě dodavatelské společnosti, a předložil smlouvu na jednotlivé práce uzavřenou se společností Stavotel. Žalobce navrhl výslech svědka R.F., který u něj v roce 2012 působil jako výrobně technický poradce; kromě výslechu tohoto svědka byl proveden výslech jednatele Terso Z. H. a výslech jednatele Stavotel R. V. Správce daně se na žalobce obrátil s výzvou, aby mu sdělil kontaktní údaje Š. M., tem mu odvětil, že jmenovaný již zemřel. Dne 5. 4. 2016 proběhlo v sídle žalobce místní šetření. Dále správce daně obstaral listinné materiály od správců daně dodavatelů žalobce a celního úřadu. Po provedeném dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal, že předmětné práce byly uskutečněny dodavateli deklarovanými na předložených daňových dokladech a v deklarovaném rozsahu. Správce daně proto žalobci nepřiznal jím nárokováný odpočet daně ve výši 1 069 920 Kč. Zpráva o daňové kontrole č. j. 53517/17/3207-61563-804739 byla s žalobcem projednána dne 19. 1. 2017. Na základě zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dodatečné platební výměry, jimiž žalobci za zdaňovací období leden, duben, květen, červen a červenec 2012 doměřil DPH v celkové výši 1 069 920 Kč a sdělil povinnost uhradit penále v celkové výši 213 984 Kč. Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům dne 22. 2. 2017 odvolání. Předmětné odvolání bylo žalovaným zamítnutou napadeným rozhodnutím.
12. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004, o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), je plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého

zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 9 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5, f) rozhlasového nebo televizního vysílání prováděného provozovatelem vysílání ze zákona.

13. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
14. Žalobce v žalobě napadal přenesení důkazního břemene, kdy uváděl, že správce daně spatřoval skutečnost vyvracející průkaznost povinné evidence v tom, že daňové doklady neobsahují bližší specifikaci výrobní linky a prací na repasi této linky, jakož i specifikace jednotlivých technických zařízení, na kterých byly práce prováděny, a popis vlastních účtovaných prací. Žalobce má za to, že závěr o neprůkaznosti daňových dokladů mohl být učiněn až v kontextu komplexního přezkumu účetnictví daňového subjektu. S uvedenou námitkou se soud neztotožňuje. Prvotní podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně je dle § 73 ZDPH daňový doklad se všemi předepsanými náležitostmi. Neobsahuje-li daňový doklad dostatečný popis rozsahu a předmětu plnění (§ 29 odst. 1 písm. f) ZDPH), je tím zpochybněna jeho průkaznost. Komplexní přezkum účetnictví je pak až jednou z následných možností, jak rozptýlit vzniklou pochybnost správce daně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 5 Afs 65/2013-79 ze dne 26. 6. 2014 je důkaz daňovým dokladem formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Nemá-li tento doklad předepsané náležitosti, prokazuje plátce nárok jiným způsobem, je tedy důkazní břemeno na něm. V tomto bodě soud žalobci nepřisvědčuje.
15. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že nesprávně zpochybňuje fakticitu realizovaného plnění, ačkoli mu tento předložil rozpis prací, jakožto přílohy k jednotlivým daňovým dokladům (fakturám). Pokud se týče skutečnosti, že žalovaný v odst. 55 napadeného rozhodnutí uvedl, že přílohy byly poskytnuty pouze v kopiích, pak k té se závazně vyjádřil již Nejvyšší správní soud, jak výše uvedeno. Z napadeného rozhodnutí neplyne, že by tato skutečnost měla na projednávanou věc jakýkoliv vliv. Soud však přisvědčuje žalobci, že rozpis prací nebyl žalovaným relevantně zpochybněn, jak níže rozebráno..
16. Pokud žalobce namítá, že správce daně v jiných řízeních akceptoval plnění od společností Terso a nevyslovil pochybnosti, pak k tomu soud v obecné rovině uvádí, že

legitimní očekávání nemůže vzniknout daňovému subjektu při absenci pochybností správce daně v dřívějším řízení, jsou-li v dalším řízení zjištěny a v odůvodnění rozhodnutí uvedeny.

17. Pokud se týče skutečnosti uváděné žalovaným, že Š. M. neměl k dodavatelským společnostem oficiální vztah (jednatel, společník, zaměstnanec), pak k té se vyjádřil Nejvyšší správní soud tak, že Krajský soud měl posuzovat uvedenou skutečnost v kontextu ostatních zjištění, a nikoli izolovaně. Krajský soud uvádí, že vskutku žalovaný tvrdí nejen absenci prokázání formálního vztahu pana M., ale vztahu faktického. V tomto ohledu však je žalovaný v rozporu se skutkovými zjištěními, neboť jednatelé obou společností zcela jednoznačně uvedli, že za tyto společnosti Š. M. jednal. Svědek Z. H. (jednatel Terso) uvedl, že Š. M. „*jednal jakoby jednatel na základě plné moci, kterou jsem mu udělil, plná moc byla udělena ke všem úkonům týkajícím se korporace*“; rovněž svědek R. V. (jednatel Stavotel) potvrdil, že pro jeho společnost Š. M. realizoval zakázku u žalobce. Za práce koordinované Š. M. uhradil žalobce peníze na účty společností Terso a Stavotel. Soud přisvědčuje žalobní námitce, že svědkové H. a V. (jednatelé dodavatelských společností) popsali roli pana M. ve svých společnostech, kdy uvedli, že veškerou činnost *de facto* nechali na něm a o své společnosti se více méně nestarali; potvrdili též, že Š. M. obě společnosti zastupoval s jejich souhlasem. Krajský soud proto uzavírá, že jednání Š. M. v projednávané věci je nutno přičítat společností Terso a Stavotel.
18. Pokud se týče vyhodnocení pochybností o obou deklarovaných dodavatelských společnostech, pak žalovaný uváděl nejen jejich nekontaktnost *ex post*, jak namítá žalobce, ale i to, že obě společnosti nezveřejňovaly od svého zápisu v obchodním rejstříku účetní závěrky, společnost Stavotel od 1. 1. 2012 nepodávala ani přes výzvy daňová přiznání k DPH a společnost Terso podala poslední přiznání k DPH za 4. čtvrtletí 2010. Jedná se tak o objektivní skutečnosti, které nemusí být skutečnostmi, o nichž mohl a měl žalobce vědět v době realizace zdanitelných plnění. Nicméně neplnění veřejnoprávních povinností ze strany dodavatelů samo o sobě nemůže zpochybnit realizaci dodávky z jejich strany; může být nanejvýš indicií, která může být relevantní v souběhu s dalšími zjištěnými okolnostmi. V projednávané věci však z ostatních důkazů vyplynulo, že dodavateli sporné opravy a repase linky na výrobu nudlí byly vskutku společnosti Terso a Stavotel, jež zastupoval pan M.
19. Pokud se týče dílčí námitky, že ohledně nepodávání přiznání k DPH ze strany dodavatelských společností, pak soud má zato, že žalovaný jasně uvedl, že zdroj této informace je v odpovědi na jeho dožádání. Soud však opakuje, že neplnění veřejnoprávních povinností ze strany dodavatelů nemohlo v kontextu ostatních důkazů zpochybnit realizaci dodávky z jejich strany.
20. Žalobce dále namítal, že žalovaný nevzal v úvahu, že v dané věci byly naplněny všechny atributy smlouvy o dílo či smlouvy obdobné. Pan Š. M. jednal jménem obou společností, zakázka byla z jeho strany realizována a žalobce oběma společnostmi cenu díla uhradil na jejich bankovní účty. Krajský soud zde souhlasí (a souhlasil již v prvním rozsudku, srov. odst. 11) se žalobcem v tom, že ze skutkových zjištění plyne, že Š. M. jednal jménem obou dodavatelských společností s vědomím jejich jednatelů, kteří toto ve svých svědeckých výpovědích jednoznačně potvrdili, a uvedeným společností

bylo plněno na základě jednání Š. M., a to bezhotovostně platbami na jejich účty dle vystavených faktur. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí (odst. 68) výslovně uvádí, že „nerozporuje skutečnost, kdy byly jednotlivé práce fakturovány, ani že byly řádně uhrazeny prostřednictvím bankovního převodu“. Krajský soud je toho názoru, že prvotní pochybnost spočívající v neúplných fakturách byla odstraněna předložením příloh k těmto fakturám. Soud přisvědčuje žalobci v tom, co uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti, že napadené rozhodnutí nijak nezdůvodňuje, proč by přílohy neměly osvědčovat to, co je v nich uvedeno. Pokud se týče dalších pochybností správce daně, pak je dle soudu nerozhodné, jakým způsobem si dodavatelské společnosti zajistily realizaci zakázky, je-li nepochybné, že zakázka byla realizována a uhrazena těmto dodavatelským společnostem. Žalobce nebyl povinen prokazovat, zda byla zakázka realizována zaměstnanci obou společností či jejich subdodavateli, neboť se nejedná o podstatné okolnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat o existenci zdanitelného plnění. Podstatnými okolnostmi jsou dodavatelé, dodávka a úhrada ceny dodávky dodavatelům. V projednávané věci je nepodstatné, jací konkrétní dělníci na opravě a repasi linky pracovali, je-li nepochybné, že pracovali pro Š. M. – tedy pro osobu, jednající jménem dodavatelských společností – a těmto společnostem byla uhrazena cena jejich práce.

21. Pokud se týče výsledku Š. M., pak je zřejmé, že tento nelze provést, je-li svědek mrtev. Soud však má za to, že i bez tohoto výsledku byl skutkový stav dostatečně objasněn, a právní posouzení tohoto skutkového stavu žalovaným je chybné.
22. Pokud se týče požadavků správce daně na předložení dokumentů týkajících se průběhu repase, pak je třeba uvést, že správce daně nijak relevantně nezpochybnil průběh prací. Jediné co uvedl, bylo různé označení linky při jejím pořízení (šrot, stará funkční linka, zánovní linka), to však samo o sobě nezpochybňuje skutečnost, že linka byla v roce 2012 podrobena opravě a začlenění do nové výrobní linky, pořízené žalobcem o rok dříve. Žalovaný nevysvětluje, proč by měl žalobce po stránce technické dokumentace disponovat něčím více, než zprávou o revizi elektrického zařízení a protokolem o zjištění funkčního stavu linky, které předložil. Pokud se týče rozsahu prací, k nim břemeno důkazní žalobce unesl předložením příloh faktur, kde byly práce popsány. Toto žalovaný nezpochybnil. Různými označeními linky, z nichž všech plyne, že nebyla nová, nemohla být vyvrácena potřeba její opravy a repase. Průběh oprav a repase popsal svědek F. zcela v souladu s předloženými listinami. Za této situace skutečnost, že správce daně při ohledání linky nebyl schopen opravy ověřit (opravené části byly buďto skryty uvnitř linky nebo byly vizuálně nerozeznatelné), nebyla a nemohla být okolností, která by přenášela důkazní břemeno zpět na daňový subjekt. Nedoložení výkresové dokumentace k opravě a repasi linky – jejíž neexistenci žalobce uspokojivě vysvětlil – tak nemohlo mít na projednávanou věc žádný vliv. Nic, co uváděly finanční orgány, relevantně nezpochybnilo tvrzený rozsah prací poté, co byly žalobcem doloženy přílohy k fakturám.
23. Žalobce dále brojí proti požadavku žalovaného na prokazování, jaké parametry měla nová linka, k níž byla repasovaná stará linka připojena. Soud zcela přisvědčuje žalobci, že meritem věci je repase a oprava staré linky. Vlastnosti nové linky jsou pro podstatu věci bezvýznamné a nadbytečné.

24. Otázky, proč byly práce prováděny, kým, jak a s jakým hospodářským přínosem sice mohou volně souviset s otázkou, kdo předmětné práce provedl, avšak žalobce nemůže být nucen na tyto otázky odpovídat pod sankcí neunesení důkazního břemene, neboť se přímo netýkají otázek, k nimž ho důkazní břemeno stíhá.
25. Soud tedy uzavírá, že žalobce v řízení prokázal listinami vystavení faktur za opravy a repasi jeho linky ze strany jím deklarovaných dodavatelů, prokázal též úhradu těchto faktur na účty jím deklarovaných dodavatelů. Prokázal dále, že realizaci opravy a repase s vědomím jednatelů obou společností a jménem těchto společností zajišťoval pan M., přičemž rozsah provedených prací nebyl zpochybněn.
26. Za této situace **nebyl dán důvod pro odepření nárokovaného odpočtu daně** v souvislosti s přijatými zdanitelnými plněními od společností Terso a Stavotel.
27. Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce.
29. Uplatněné náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za tři úkony právní služby – a to převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání vyjádření ke kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) částku 3 100 Kč a tři režijní paušály po 300 Kč. Jelikož je právní zástupce plátcem DPH, je jeho odměna navýšena o částku 2 142 Kč, která odpovídá 21% DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení tedy činí 15 342 Kč.
30. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Jako důvod kasační stížnosti může být toliko namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, či nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 18. března 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu